

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **D. M.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Urbanovou, advokátkou se sídlem v Opavě, Nákladní 895/41, proti žalovanému **Policejnímu prezidentovi Policie České republiky**, se sídlem v Praze 7, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2012, č. j. PPR-10358-4/ČJ-2012-990131, ve věci kázeňského provinění,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policejního prezidenta Policie České republiky, ze dne 2. 8. 2012, č. j. PPR-10358-4/ČJ-2012-990131, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.808 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Marcely Urbanové, advokátky se sídlem v Opavě, Nákladní 895/41.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2012, č. j. PPR-10358-4/ČJ-2012-990131, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 3. 2012, č. j. KRPT-122905-18/ČJ-2011-0700KR-PR. Tímto rozhodnutím byl žalobci uložen kázeňský trest za spáchání jednání, které má znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), jehož se měl dopustit dne 9. 11. 2011 v době kolem 23:40 hodin na silnici II. třídy č. 443 v km 29,021 u rodinného domu č. 9 v obci Uhlířov jako řidič soukromého motorového vozidla tovární značky Citroen Saxo, r. z. X, když na přímém úseku komunikace nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a vlastnostem vozidla, s vozem vyjel vpravo mimo komunikaci na chodník, kde následně přední částí vozidla narazil do zděného oplocení rodinného domu, které tímto nárazem poškodil. Jmenovaný byl za přítomnosti nadřízeného příslušníka v akceschopnosti a vedoucího obvodního oddělení Vítkov vyzván k orientačnímu vyšetření, zda neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, což bez uvedení důvodů odmítl tak, jako i následnou výzvu k lékařskému vyšetření. Jmenovaný tímto jednal v rozporu s ustanovením § 4 písm. a), § 5 odst. 1 písm. f) a § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Alternativně žalobce v žalobě požadoval upuštění od potrestání nebo přiměřené snížení trestu.

Žalobce namítá, že:

- 1) žalovaný nezjistil dostatečně stav věci, neboť opomenul předvolat navrženého svědka nevyslechnutého ani v dřívějších fázích řízení a vycházel toliko z písemné dokumentace. Žalobce navrhoval předvolání své manželky k prokázání svého psychického stavu, neboť byl momentálně rozrušen z důvodu rodinné rozepře;
- 2) nepostupoval dle zásady hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti zakotvené v ustanovení § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru, ač tvrdí opak, zcela ignoroval obecnou zásadu individualizace, když nepřihlédl ke všem zvláštnostem daného případu;
- 3) nevypořádal se dostatečně se zhoršeným zdravotním stavem žalobce bezprostředně po nehodě, když žalobce během celého řízení poukazoval na svůj psychosomatický stav po nehodě, kdy byl dle svého názoru evidentně v šoku a zraněn, což následně dle jeho názoru prokázalo i vyšetření ve Slezské nemocnici v Opavě. Právě následky dopravní nehody zapříčinily zkratkovité jednání žalobce, dle kterého se odmítl podrobit dechové zkoušce i zdravotnímu vyšetření;
- 4) právně chybně kvalifikoval skutkový stav, když tento skutkový stav byl kvalifikován jako porušení služebního slibu, definovaného v ustanovení § 17 odst. 3 zákona

o služebním poměru, což žalobce považuje za nepatřičný extenzivní výklad, neboť dle jeho názoru nelze předmětné jednání žalobce považovat ani náznakem za zásah či pouhé ohrožení dobré pověsti Policie ČR, když žalobce není ve vedoucí funkci Policie ČR, byl mimo službu, případ nebyl medializován, nebyli mu přítomni žádní svědci;

- 5) jeho jednání je nutné kvalifikovat jako jednání ve formě nedbalosti a nikoli zavinění úmyslné, jak je kvalifikováno žalovaným;
- 6) uložená sankce je nepřiměřená. Kázeňský trest považuje žalobce za neadekvátní skutkovým okolnostem, za drakonický.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám žalobce uvedl, že služební funkcionáři zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jejich rozhodnutí, dovedli správné právní závěry. Žalobce byl prokazatelně vyzván k odbornému vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu, následně byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, což bezdůvodně odmítl, i když byl o své povinnosti řádně poučen. Žalobce odmítl lékařské ošetření s tím, že je v pořádku, rovněž uvedl, že byl rozrušen z rodinných problémů. Za takové situace je nutné označit žalobcovy námitky ohledně psychického i zdravotního stavu za účelové. V případě odmítnutí lékařského vyšetření se jednalo dle žalovaného o zjevné úmyslné zavinění, kázeňský trest odnětí hodnosti je přiměřený. Policista svým chováním i mimo službu ovlivňuje pověst a věrohodnost policie jako celku, svým chováním zmenšil důvěru a úctu, kterou postavení příslušníka vyžaduje. V daném případě dle žalovaného není rozhodné, že žalobce nebyl vedoucím příslušníkem ani skutečnost, že případ nebyl zaznamenán sdělovacími prostředky, nemůže mít vliv na závažnost žalobcova chování a následné uložení kázeňského trestu.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 9. 11. 2011 došlo k dopravní nehodě, tak, že řidič, žalobce, řídil vozidlo, kdy na přímém úseku nepřizpůsobil rychlost jízdy svým schopnostem a vlastnostem vozidla, s vozidlem vyjel vpravo mimo komunikaci na chodník, kde následně přední částí vozidla narazil do zděného oplocení rodinného domu. Žalobce byl vyzván k odbornému měření přístrojem Dräger, zda není pod vlivem alkoholu, což bezdůvodně odmítl. Následně byl vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, což žalobce také bezdůvodně odmítl, i když byl před výzvou k vyšetření řádně poučen o povinnosti podrobit se na výzvu policisty vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem. Žalobce vyhledal dodatečně dne 11. 11. 2011 lékařské ošetření pro údajné bolesti hlavy, výpadky paměti a zvracení. Dne 15. 12. 2011 byl správním orgánem I. stupně sepsán záznam o zahájení řízení ve věcech služebního poměru podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. pro jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. S tímto záznamem a s kompletním spisovým materiálem byl dle zápisu seznámen žalobce dne 13. 1. 2012 a svým podpisem dále stvrdil, že bere na vědomí předvolání k ústnímu

projednání věci, které se uskutečnilo dne 25. 1. 2012 v 9.00 hod ve Vítkově. Obsahem spisu je fotodokumentace z místa nehody, protokol o nehodě v silničním provozu, náčrtek průběhu nehody, úřední záznam inspektora vyšetřujícího dopravní nehodu ze dne 21. 11. 2011, úřední záznam obsahující vyjádření žalobce ze dne 25. 1. 2012, úřední záznam o podání vysvětlení poškozeného, prohlášení poškozeného ze dne 26. 10. 2011, že žalobce odstranil způsobenou škodu na zděném oplocení, protokol o výsledku svědka prap. M. N. ze dne 23. 2. 2012, úřední záznam o nahlédnutí do personálního spisu ze dne 19. 1. 2012, zdravotní zpráva o stavu žalobce sepsaná dne 11. 11. 2011 v 9:55 hodin MUDr. D.N., lékařem Slezské nemocnice v Opavě, z níž vyplývá, že žalobce pro výpadky paměti, zvracení a bolesti hlavy vyhledal lékařské ošetření, zjištěná diagnóza: Contusio capitis, v.s. st.p. commotionem cerebri levis, dist. columnae vert. partis C. Dne 25. 1. 2012 byl sepsán záznam o projednání věci, když žalobci bylo umožněno seznámit se se skutečnostmi a důkazy prokazujícím spáchané jednání, současně byl upozorněn, že neuvede-li nové skutečnosti nebo nenavrhne-li další důkazy, bude dokazování považováno za ukončené. Žalobce se vyjádřil tak, že odkazuje na úřední záznam obsahující jeho vyjádření z téhož dne. Nadřízený žalobce navrhl s ohledem na skutečnost, že žalobce byl již v minulosti kázeňsky trestán, kázeňský trest, a to jeden rok zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel a pokuta 35.000 Kč. Dne 21. 3. 2012 bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto o uznání viny žalobce ze spáchání výše pospaného jednání, za což mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Co se týče odůvodnění sankce, k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že dle jeho názoru je podmínka stanovená v ustanovení § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, tedy že lze za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, uložit trest „odnětí hodnosti“, splněna, neboť v souladu s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb. se na žalobce hledí tak, že dne 9. 11. 2010 ve 23:40 hod. řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích patří z pohledu sankce k nejzávažnějším, neboť je sankcionován pokutou v rozpětí 25.000 až 50.000 Kč a zákazem činnosti od jednoho roku do dvou let. Z povahy služby příslušníka Policie ČR, který je vázán služebním slibem, vyplývá nejen povinnost ochrany osob před škodlivými následky jednání, které má znaky přestupku, ale i povinnost postihu osob za takové jednání. Pokud se žalobce sám dopustil jednání, které má znaky závažného přestupku, nepochybně tím poškodil dobrou pověst Policie ČR, kdy veřejností je velmi citlivě vnímáno každé protiprávní jednání příslušníka Policie ČR, neboť úkolem Policie ČR je chránit zájmy společnosti a potírat jednání, které chráněné zájmy ohrožují nebo porušují včetně toho, kterého se žalobce dopustil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 19. 4. 2012 odvolání, jehož odůvodnění odpovídá žalobním bodům žalobce. K prokázání svých tvrzení týkajících se jeho momentálního rozrušení způsobeného rodinou rozepří, navrhl výslech své manželky. Poté bylo dne 2. 8. 2012 vydáno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že co se týče námitek žalobce o nezohlednění jeho psychického a zdravotního stavu, s tímto nesouhlasí,

když praporčík N. byl jako svědek dotazován zejména k chování odvolatele na místě události. K tomuto sdělil, že při komunikaci s odvolatelem necítil z jeho úst zápach alkoholu, ale jeho chování bylo nestandardní, útržkovité, méně koordinované, kdy při komunikaci se snažil odvracet hlavu a nesetřval v přímé komunikaci tváří v tvář. Dále svědek uvedl, že žalobce na něj apeloval, aby nějakým způsobem věc vyřešil a nevolal nikoho na místo, jelikož přijde o zaměstnání, a dále se žalobce na přítomné osoby obrátil za účelem zjištění majitele poškozené nemovitosti. Z uvedeného lze dle žalovaného vyvodit, že žalobce nejednal v šoku, ale uvědomoval si důsledky svého jednání. K sankci žalovaný uvedl, že ve spojení s výčtem odměn a trestů žalobce měl dostatek podkladů pro odůvodnění výroku o trestu. Kázeňský trest lze uložit, neboť uložení tohoto druhu trestu za jednání mající znaky přestupku je v souladu se zákonem. Při uložení sankce je dostatečným způsobem zohledněno, že jednání žalobce má znaky ve své podstatě základní skutkové podstaty přestupku, který patří z pohledu sankce ke společensky nejzávažnějším, je přihlédnuto k následkům v podobě hmotné škody, jejíž odhad v součtu činil 50 tis. Kč, k zavinění a k okolnostem ve výše popsané formě a rovněž tak k dosavadnímu plnění služebních povinností příslušníka, kdy byl v letech 2007 až 2010 celkem 28x kázeňsky odměněn a 4x kázeňsky trestán, kdy poslední kázeňský trest mu byl uložen v roce 2010. Podle žalovaného je v daném případě uložení kázeňského trestu adekvátní protiprávnímu jednání žalobce.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „zákon o služebním poměru“), služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle ustanovení § 17 odst. 3 věty druhé zákona o služebním poměru v den nástupu k výkonu služby skládá příslušník služební slib, který zní: "Slibuji na svou čest a svědomí, že při výkonu služby budu nestranný a budu důsledně dodržovat právní a služební předpisy, plnit rozkazy svých nadřízených a nikdy nezneužiji svého služebního postavení. Budu se vždy a všude chovat tak, abych svým jednáním

neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Služební povinnosti budu plnit řádně a svědomitě a nebudu váhat při ochraně zájmů České republiky nasadit i vlastní život."

Podle ustanovení § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích rychlost jízdy musí řidič přizpůsobit zejména svým schopnostem, vlastnostem vozidla a nákladu, předpokládanému stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, její kategorii a třídě, povětrnostním podmínkám a jiným okolnostem, které je možno předvídat; smí jet jen takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo na vzdálenost, na kterou má rozhled.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Podle ustanovení § 186 odst. 5 věty první zákona o služebním poměru při určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán. Podle odst. 7 tohoto ustanovení kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvláště škodlivým následkem, za porušení povinností vyplývajících z omezení práv příslušníka, za jednání, kterým příslušník porušil služební slib, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Krajský soud se nejprve zabýval námitkou č. 1) žalobce. Podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Jedná se o vyjádření obecné zásady správního řízení, zásady materiální pravdy. Není povinností správního orgánu provést veškeré důkazní návrhy účastníků řízení, proto, pokud dospěl k závěru, že výslech manželky žalobce je nadbytečný, není povinen takový důkaz provést. Takováto jeho úvaha, proč nepřipustil konkrétní důkazní návrh žalobce, však musí být uvedena v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný se vyjádřil pouze tak, že má za to, že soustředil všechny potřebné podklady a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Toto procesní pochybení žalovaného však nemá dle názoru soudu vliv na zjištění stavu věci. I pokud by manželka žalobce potvrdila, že žalobce byl rozrušen po rodinné rozepři před zahájením jízdy, nemůže tato okolnost být zohledněna jako důvod pro odepření podrobení se vyšetření pro zjištění, zda neřídil vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, neboť je třeba zdůraznit, že za žalobcem tvrzeného psychického stavu neměl žalobce vůbec zahájit řízení dopravního prostředku.

Pokud žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval dle zásady hodnocení důkazů v jejich vzájemné souvislosti a ignoroval obecnou zásadu individualizace (námitka č. 2 žalobce), soud se tímto žalobním bodem nezabýval, neboť z něj není patrné, z jakých konkrétních skutkových důvodů odlišujících žalobcův případ od jiných považuje žalobce napadený výrok za nezákonný [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.].

Soud však musí přisvědčit námitce č. 3) žalobce, že se žalovaný nevypořádal dostatečně se zhoršeným zdravotním stavem žalobce bezprostředně po nehodě. Ačkoli odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje hodnocení stavu žalobce po nehodě, absentuje zde jakákoli úvaha týkající se skutečnosti, že dle lékařské zprávy žalobce utrpěl úraz hlavy. Za této situace se jedná o opomenutí důkazu, neboť žalovaný musí tento důkaz zhodnotit, tedy uvést, zda jeho zjištění jsou či nejsou v rozporu s předmětnou lékařskou zprávou a jaké to má důsledky pro závěry žalovaného.

K námitce č. 4) žalobce soud uvádí, že tuto považuje za nedůvodnou, když z obsahu služebního slibu vyplývá mj. povinnost příslušníka policie chovat se vždy a všude tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Z obsahu slibu je zřejmé, že policista je vázán tímto slibem po celou dobu trvání služebního poměru, tedy jak v době výkonu služby, tak mimo ni (k tomu obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č.j. 3 Ads 30/2008-95). Posouzení správnosti jeho jednání nemůže být závislé na počtu osob, které jsou přítomny porušení právní povinnosti nebo nevhodného chování policisty, případně míře medializace případu. Pokud žalobce odmítl podrobit se vyšetření, zda není pod vlivem alkoholu, podle ust. § 16 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, se na něj hledí, jako by pod vlivem alkoholu byl. Řízení automobilu po požití alkoholu příslušníkem Policie ČR lze hodnotit jako zvláštní porušení služebního slibu zvláště závažným způsobem (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 6 Ads 120/2010-91).

Pokud se týká námítky č. 5) žalobce, k té soud uvádí, že souhlasí s kvalifikací žalovaného, že v případě kvalifikace jednání žalobce spočívající v odmítnutí podrobení se vyšetření se nepochybně jedná o zavinění úmyslné. Odmítnout lze pouze vědomě, nepřipadá v úvahu jiná forma zavinění. Konstrukce žalobce, že se jedná o jednání nevědomé, je zcela absurdní, neboť žalobce jako policista nepochybně ví, že se musí takovému vyšetření podrobit a co porušením takové povinnosti způsobí. Nedbalostní forma zavinění připadá v úvahu v případě způsobení dopravní nehody a porušení povinností stanovených v ustanovení § 4 písm. a) a § 18 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, což ostatně správní orgán I. stupně správně uvedl.

Co se týče námítky č. 6) žalobce, k této soud uvádí, že co do sankce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Dle obsahu spisu tak, jak byl soudu předložen, tento není schopen posoudit přiměřenost či nepřiměřenost sankce, tak,

jak požaduje žalobce, neboť uvedená zjištění nemají oporu ve spisu, když absentuje jakýkoli soupis jeho konkrétních služebních povinností, za něž byl žalobce jak kázeňsky odměněn, tak kázeňsky trestán. Úřední záznam o nahlédnutí do personálního spisu žalobce je nedostačující. Přihlédnutí k dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán, je jedním z hledisek, které musí být při určení druhu trestu zohledněny (ust. § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru). Pouhý počet kázeňských odměn a trestů bez uvedení jejich skutkové podstaty a závažnosti a bez úvahy žalovaného, jaký vliv na určení sankce měly, je nedostatečný a soud tak není schopen posoudit, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu.

Pro úplnost soud uvádí, že není možné bez dalšího brát žalobcem předložené dle jeho názoru podobné případy, když kritéria pro uložení a druh sankce jsou širší než jen podobnost či dle jeho názoru vyšší závažnost jednání mající znaky přestupku jiných příslušníků Policie ČR.

Z uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost [ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. Současně krajský soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.). V souladu s ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

- a) zaplacený soudní poplatek celkem 4.000 Kč
- b) náklady právního zastoupení advokátem
 - α) odměna advokáta za zastupování v řízení
ve výši 2.100 Kč bez DPH / úkon při
těchto úkonech právní služby
poskytnutých do 31. 12. 2012
 - 1) příprava a převzetí věci § 7, § 9 odst. 3 písm. f)
 - 2) sepsání žaloby vyhl. č. 177/1996 Sb. 4.200 Kč
ve znění do r. 2012
 - β) paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / /
úkon při úkonech právní pomoci
vypočtených pod písm.α) § 13 odst. 3
vyhl. č. 177/1996 Sb. 600 Kč
 - γ) DPH 21% z částek uvedených pod
písm.α) – β)

1.008 Kč

Celkem

9.808 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20. února 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu